

॥ ਅਧਿਆਇ-3 ॥

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ, ਆਗਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤਿਗਿਆ, ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਕੰਮ ਸੌਂਪਣਾ, ਬਾਬਾ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ : ਰੋਸ਼ਨ ਥੰਮ, ਮਾਤਾ ਦਾ ਪਿਆਰ, ਰੋਹਿਲਾ ਦੀ ਕਥਾ, ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਉਪਦੇਸ਼।

ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਅਤੇ ਵਚਨ ਦੇਣਾ

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਵਰਨਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬਾਬਾ ਨੇ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੇਣ ਲਗੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪੂਰਨ ਆਗਿਆ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਾ ਮਨ ਟਿਕਾ ਕੇ, ਮੇਰੇ ਵਚਨਾਂ ਵਿਚ ਸ਼ਰਧਾ ਰਖੋ ਅਤੇ ਨਿਡਰ ਹੋ ਕੇ ਕਰਤੱਵ ਪਾਲਣ ਕਰਦੇ ਰਹੋ। ਜੇ ਮੇਰੀਆਂ ਲੀਲ੍ਹਾਵਾਂ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਤਾਂ ਅਨਪੜ੍ਹਤਾ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਹੋਏਗਾ ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਅਤੇ ਭਗਤੀ ਨਾਲ ਸਰਵਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਰੀਰਿਕ ਬੁੱਧੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਕੇ ਭਗਤੀ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਤੀਬਰ ਲਹਿਰ ਚਲੇਗੀ ਅਤੇ ਜਿਹੜਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਲੀਲ੍ਹਾਵਾਂ ਦੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕਰੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਗਿਆਨ-ਰੂਪੀ ਅਮੁੱਲ ਰਤਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ।

ਇਹ ਵਚਨ ਸੁਣ ਕੇ ਹੇਮਾਂਡਪੰਤ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਈ ਅਤੇ ਉਹ ਨਿਡਰ ਹੋ ਗਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਹੁਣ ਇਹ ਕਾਰਜ ਜ਼ਰੂਰ ਹੀ ਸਫਲ ਹੋਏਗਾ।

ਬਾਬਾ ਨੇ ਸ਼ਾਮ ਵੱਲ ਦੇਖ ਕੇ ਕਿਹਾ—“ਜਿਹੜਾ, ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਕਰੇਗਾ, ਮੈਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਦੇਵਾਂਗਾ। ਉਸ ਦੀ ਭਗਤੀ ਵਿਚ ਲਗਾਤਾਰ ਵਾਧਾ ਹੋਏਗਾ। ਜਿਹੜਾ ਮੇਰੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕਾਰਜਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਗਾਏਗਾ, ਉਸ ਦੀ ਮੈਂ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਦਦ ਕਰਾਂਗਾ। ਜਿਹੜੇ ਭਗਤ ਦਿਲ ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਣਾਂ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੇਰੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਸਰਵਣ ਕਰਕੇ ਕੁਦਰਤੀ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਏਗੀ। ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਰਖੋ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਕੋਈ ਮੇਰੀਆਂ ਲੀਲ੍ਹਾਵਾਂ ਦਾ ਕੀਰਤਨ ਕਰੇਗਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਰਮਾਨੰਦ ਅਤੇ ਸਦਾ ਲਈ ਸਬਰ-ਸੰਤੋਖ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਇਹ ਮੇਰੀ ਖਾਸੀਅਤ ਹੈ ਕਿ ਜਿਹੜਾ ਇਕਾਗਰ ਭਾਵ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਸ਼ਰਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਹੜਾ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਮੇਰੀ ਪੂਜਾ, ਲਗਾਤਾਰ ਸਿਮਰਨ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਹੀ ਧਿਆਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੇ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।”

“ਜਿਹੜੇ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਸਿਮਰਨ ਅਤੇ ਪੂਜਾ ਕਰ ਕੇ ਮੇਰੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਅਤੇ ਲੀਲ੍ਹਾਵਾਂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚਿੰਤਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਏਦਾਂ ਦੇ ਭਗਤਾਂ ਵਿਚ ਸੰਸਾਰਿਕ ਵਾਸਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਅਗਿਆਨ ਰੂਪੀ ਪ੍ਰਵਿਰਤੀਆਂ ਕਿਵੇਂ ਟਿਕ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ? ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿਚੋਂ ਬਚਾ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।”

“ਮੇਰੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਸਰਵਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਮੁਕਤੀ ਮਿਲ ਜਾਏਗੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੀਆਂ ਕਥਾਵਾਂ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸੁਣੋ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰੋ। ਸੁੱਖ ਅਤੇ ਸੰਤੋਖ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਆਸਾਨ ਰਾਹ ਇਹ ਹੀ ਹੈ। ਇਸ

ਨਾਲ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਮਿਲੇਗੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਧਿਆਨ ਡੂੰਘਾ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੱਕਾ ਹੋਏਗਾ, ਉਦੋਂ ਅਖੰਡ ਚਿਤਸਰੂਪ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਅਭਿੰਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਜਾਏਗੀ। ਸਿਰਫ਼ ‘ਸਾਈਂ’, ‘ਸਾਈਂ’ ਦੇ ਉਚਾਰਣ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।”

ਅਲਗ-ਅਲਗ ਕੰਮਾਂ ਦੀ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਨਾ

ਭਗਵਾਨ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਭਗਤ ਨੂੰ ਮੰਦਿਰ, ਮਠ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਦੀ ਦੇ ਕੰਢੇ ਘਾਟ ਬਨਵਾਉਣ, ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤੀਰਥ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਭਗਵਤ-ਕੀਰਤਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ‘ਸਾਈਂ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ’ ਲਿਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਦਿੱਤੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿੱਦਿਆ ਦਾ ਪੂਰਾ ਗਿਆਨ ਨਾ ਹੋਣ ਕਰ ਕੇ ਮੈਂ ਇਸ ਕੰਮ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਔਖੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਕਰਨ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਕਿਉਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ? ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਮਹਾਰਾਜ ਦੀ ਅਸਲ ਜੀਵਨੀ ਦਾ ਵਰਨਣ ਕਰਨ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਕਿਸ ਨੂੰ ਹੈ? ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਹੀ ਕੰਮ ਸੰਪੂਰਨ ਹੋਣਾ ਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਲਿਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਮੇਰਾ ਹੰਕਾਰ ਨਸ਼ਟ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਆਪਣਾ ਚਰਿੱਤਰ ਰਚਿਆ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਨਾਮਣਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ। ਜਨਮ ਤੋਂ ਬ੍ਰਾਹਮਣ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਮੈਂ ਦੈਵੀ ਨਜ਼ਰ ਤੋਂ ਖ਼ਾਲੀ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ‘ਸਾਈਂ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ’ ਲਿਖਣ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਹਰੀ ਕ੍ਰਿਪਾ ਨਾਲ ਕੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ? ਗੁੰਗਾ ਵੀ ਵਕਤਾ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਪਾਹਜ ਵੀ ਪਹਾੜ ਦੀ ਚੋਟੀ ‘ਤੇ ਚੜ੍ਹ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਪੂਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਜੁਗਤ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਜਾਨਣ। ਹਾਰਮੋਨੀਅਮ ਤੇ ਬੰਸਰੀ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਆਵਾਜ਼ ਕਿਵੇਂ ਨਿਕਲ ਰਹੀ ਹੈ? ਇਸ ਦਾ ਗਿਆਨ ਤਾਂ ਵਾਦਕ ਨੂੰ ਹੀ ਹੈ। ਚੰਦਰਕਾਂਤਮਣੀ ਦੀ ਉਤਪਤੀ ਅਤੇ ਜਵਾਰਭਾਟੇ ਦਾ ਭੇਦ ਮਣੀ ਜਾਂ ਸਮੁੰਦਰ ਨਹੀਂ, ਬਲਕਿ ਚੰਦ੍ਰਮਾਂ ਦਾ ਆਕਾਰ ਘਟਣ ਅਤੇ ਵਧਣ ਵਿਚ ਲੁਕਿਆ ਹੈ।

ਬਾਬਾ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ : ਰੋਸ਼ਨ ਥੰਮ ਸਰੂਪ

ਸਮੁੰਦਰ ਵਿਚ ਅਨੇਕ ਥਾਵਾਂ ‘ਤੇ ਰੋਸ਼ਨੀ ਦੇ ਖੰਬੇ, ਇਸ ਲਈ ਬਣਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਲਾਹ ਚੱਟਾਨਾਂ ਅਤੇ ਦੁਰਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਚ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜਹਾਜ਼ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਨਾ ਹੋਏ। ਇਸ ਭਵਸਾਗਰ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਵੀ ਰੋਸ਼ਨ ਥੰਮ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪਯੋਗੀ ਹੈ। ਉਹ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਮਧੁਰ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰਿਕ ਰਾਹ ਨੂੰ ਸੁਖਾਲਾ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਕੰਨਾਂ ਦੇ ਰਸਤੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਰੀਰਿਕ ਬੁੱਧੀ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਾਰੇ ਮਾੜੇ ਸ਼ਕ ਗਾਇਬ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਹੰਕਾਰ ਦਾ ਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਪਰਦਾ ਹੱਟ ਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਰਤੀ ਦਾ ਵਰਨਣ ਸ਼ਰਧਾ ਨਾਲ ਸਰਵਣ ਕਰਨ ਨਾਲ ਭਗਤਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਨਸ਼ਟ ਹੋਣਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੋਕਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਆਸਾਨ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿਚ ਸ਼ਮ ਅਤੇ ਦਮ, ਤ੍ਰੇਤਾ ਵਿਚ

ਤਿਆਗ, ਦੁਵਾਪਰ ਵਿਚ ਪੂਜਾ ਅਤੇ ਕਲਯੁੱਗ ਵਿਚ ਭਗਵਤ-ਕੀਰਤਨ ਹੀ ਮੋਕਸ਼ ਦਾ ਸਾਧਨ ਹੈ। ਇਹ ਆਖਰੀ ਸਾਧਨ, ਚਾਰਾਂ ਵਰਣਾਂ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਜ ਵੀ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਾਧਨ ਯੋਗ, ਤਿਆਗ, ਧਿਆਨ ਕਰਨਾ ਆਦਿ ਆਚਰਣ ਕਰਨ ਵਿਚ ਔਖੇ ਹਨ, ਪਰ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਹਰੀ ਕੀਰਤਨ ਸਰਵਣ ਕਰਨਾ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਉਸ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕਥਾ-ਸਰਵਣ ਅਤੇ ਕੀਰਤਨ ਨਾਲ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦਾ ਕੁਦਰਤੀ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਲਈ ਮੋਹ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਗਤ ਵਾਸਨਾ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਆਤਮਸ਼ਾਕਸ਼ਾਤਕਾਰ ਵੱਲ ਵਧਣ ਲਗ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹੀ ਫਲ ਦੇਣ ਦੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੇ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਵਾਈ। ਭਗਤ ਹੁਣ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਚਰਿੱਤਰ ਪੜ੍ਹਨ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਨੋਹਰ ਸਰੂਪ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰ ਕੇ, ਗੁਰੂ ਅਤੇ ਭਗਵਤ-ਭਗਤੀ ਦੇ ਭਾਗੀ ਬਣਨ ਅਤੇ ਕਾਮਨਾ ਰਹਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਤਮ-ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ। 'ਸਾਈਂ ਸੱਚਚਰਿੱਤਰ' ਦਾ ਸਫਲਤਾ ਨਾਲ ਪੂਰਨ ਹੋਣਾ, ਇਹ ਸਾਈਂ-ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਸਮਝੋ, ਸਾਨੂੰ ਤਾਂ ਇਕ ਜ਼ਰੀਆ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਮਾਤਾ ਦਾ ਪਿਆਰ

ਗਾਂ ਦਾ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਥਣ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਦੁੱਧ ਨਾਲ ਭਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਭੁੱਖਾ ਵੱਡਾ ਬਣਨ ਦੇ ਵੱਲ ਦੌੜ ਕੇ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਦੁੱਧ ਦੀ ਧਾਰ ਆਪਣੇ ਆਪ ਹੀ ਵੱਗਣ ਲੱਗ ਪੈਂਦੀ ਹੈ। ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਤਾ ਵੀ ਆਪਣੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਲੋੜ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਧਿਆਨ ਰਖਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਠੀਕ ਵਕਤ 'ਤੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਬੱਚੇ ਦਾ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਕੁਝ ਵੀ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਸੁੰਦਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰ ਆਦਿ ਦੇਖ ਕੇ ਮਾਤਾ ਦੀ ਖੁਸ਼ੀ ਦੀ ਕੋਈ ਹੱਦ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਮਾਤਾ ਦਾ ਪਿਆਰ ਅਨੋਖਾ, ਅਸਧਾਰਣ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਮਤਲਬ ਦੇ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਸ ਦੀ ਕੋਈ ਤੁਲਨਾ ਨਹੀਂ। ਠੀਕ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪਿਆਰ ਆਪਣੇ ਭਗਤ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਵੇਂ ਦਾ ਹੀ ਪਿਆਰ ਬਾਬਾ ਦਾ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੀ, ਉਸ ਦੀ ਉਦਾਹਰਣ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ—

ਸੰਨ 1916 ਵਿਚ ਮੈਂ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ ਕਰ ਲਈ। ਜੋ ਪੈਨਸ਼ਨ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਸੀ ਉਹ ਮੇਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸੇ ਸਾਲ ਗੁਰੂ ਪੁਰਨਿਮਾ ਵਾਲੇ ਦਿਨ ਮੈਂ ਹੋਰ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਿਰਡੀ ਗਿਆ। ਉਥੇ ਅਣਾ ਚਿਚਣੀਕਰ ਨੇ ਆਪ ਹੀ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ, “ਇਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰੋ। ਜੋ ਪੈਨਸ਼ਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਨਾਲ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਵਾਧਾ ਹੋ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਪਾ ਕਰਕੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਦਿਵਾ ਦਿਉ, ਤਾਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫਿਕਰ ਦੂਰ ਹੋ ਜਾਏ ਅਤੇ ਇਹ ਸੁੱਖ ਨਾਲ ਰਹਿਣ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਜਾਏਗੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਕਰਕੇ, ਅਧਾਰਮਿਕ ਅਤੇ ਦੁਰਾਚਾਰੀਆਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲ ਦਯਾ ਅਤੇ ਨਿਮਰਤਾ ਵਾਲਾ ਵਰਤਾਵ ਅਤੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਮੇਰੀ

ਉਪਾਸਨਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਚਰਣ ਕਰ ਸਕਣ ਤਾਂ ਸਦੀਵੀ ਆਨੰਦ ਦੇ ਭਾਗੀ ਹੋ ਜਾਣਗੇ।

ਰੋਹਿਲਾ ਦੀ ਕਥਾ

ਇਹ ਕਥਾ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਨਾਲ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਪਿਆਰ ਦੀ ਗਵਾਹ ਹੈ। ਇਕ ਰੋਹਿਲਾ ਜਾਤ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਇਆ। ਉਹ ਉੱਚਾ ਲੰਮਾ, ਤਾਕਤਵਰ ਅਤੇ ਗੱਠੇ ਹੋਏ ਸਰੀਰ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਦੇ ਪਿਆਰ ਦੇ ਮੋਹ ਕਰਕੇ ਉਹ ਸ਼ਿਰਡੀ ਵਿਚ ਹੀ ਰਹਿਣ ਲਗਾ। ਉਹ ਅੱਠੇ ਪਹਿਰ ਆਪਣੀ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਖੁਰਦਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਿਚ ਕੁਰਾਨ ਸ਼ਰੀਫ਼ ਦੇ ਕਲਮੇ ਪੜ੍ਹਦਾ ਅਤੇ 'ਅੱਲ੍ਹਾ ਹੂ ਅਕਬਰ' ਦੇ ਨਾਰੇ ਲਗਾਉਂਦਾ ਸੀ। ਸ਼ਿਰਡੀ ਦੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਲੋਕ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਕੰਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਦੋਂ ਰਾਤ ਨੂੰ ਘਰ ਵਾਪਸ ਮੁੜਦੇ ਤਾਂ ਰੋਹਿਲਾ ਦੀ ਕੜਕਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕਰਦੀ। ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਤ ਭਰ ਆਰਾਮ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਕਰ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤਕਲੀਫ਼ ਅਤੇ ਬੇਆਰਾਮੀ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਣ ਲਗੀ। ਕਈ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਤਾਂ ਉਹ ਚੁੱਪ ਰਹੇ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਤਕਲੀਫ਼ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋ ਗਈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਾਬਾ ਕੋਲ ਜਾ ਕੇ ਰੋਹਿਲਾ ਨੂੰ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰ ਕੇ ਇਸ ਬਖੇੜੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ 'ਤੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਪਿੰਡ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਅਤੇ ਰੋਹਿਲਾ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਾ ਦੇਣ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਰੋਹਿਲਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਬੁਰੇ ਸੁਭਾਅ ਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਰੋਹਿਲਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਤਕਲੀਫ਼ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਕਲਮਿਆਂ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਉਣ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਕਰ ਕੇ ਉਹ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿਚ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਰੋਹਿਲਾ ਦੀ ਕੋਈ ਪਤਨੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਾਬਾ ਦਾ ਇਸ਼ਾਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਭੈੜੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਵੱਲ ਸੀ। ਹੋਰ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਬਾਬਾ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਅਤੇ ਈਸ਼ਵਰ ਦੀ ਪੂਜਾ ਨੂੰ ਮਹੱਤਵ ਦਿੰਦੇ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਰੋਹਿਲਾ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰ ਕੇ ਪਿੰਡ ਵਾਸੀਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਤਕ ਇਹ ਰੋਲਾ ਸਹਿਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ।

ਬਾਬਾ ਦੇ ਸੁੰਦਰ ਅੰਮ੍ਰਿਤ ਉਪਦੇਸ਼

ਇਕ ਦਿਨ ਦੁਪਹਿਰ ਦੀ ਆਰਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਭਗਤ ਆਪਣੇ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਜਾ ਰਹੇ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਬਾਬਾ ਨੇ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਅਤਿ ਸੁੰਦਰ ਉਪਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ—“ਤੁਸੀਂ ਭਾਵੇਂ ਜਿਥੇ ਮਰਜ਼ੀ ਰਹੋ, ਜੋ ਦਿਲ ਕਰੇ, ਉਹ ਕਰੋ, ਪਰ ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਯਾਦ ਰਖੋ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਤੁਸੀਂ ਕਰਦੇ ਹੋ, ਉਹ ਸਭ ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਹੀ ਸਾਰੇ ਪ੍ਰਾਣੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਅਤੇ ਘਟ-ਘਟ ਵਿਚ ਬਿਰਾਜਮਾਨ ਹਾਂ। ਮੇਰੇ ਹੀ ਪੇਟ ਵਿਚ ਸਾਰੇ ਜੜ੍ਹ ਅਤੇ ਚੇਤਨ ਪ੍ਰਾਣੀ ਸਮਾਏ ਹੋਏ ਹਨ। ਮੈਂ ਹੀ ਸਾਰੇ ਬ੍ਰਹਮੰਡ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਚਲਾਉਂਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਹੀ ਉਤਪਤੀ, ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਨਾਸ਼ਕਰਤਾ ਹਾਂ। ਮੇਰੀ ਭਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਾਨੀ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ

ਦੀ ਲਾਪਰਵਾਹੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਮਾਇਆ ਦੇ ਜਾਲ ਵਿਚ ਫਸ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਜੀਵ-ਜੰਤੂ, ਕੀੜੀਆਂ ਅਤੇ ਦਿਖਾਈ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਚਲਦਾ ਫਿਰਦਾ ਅਤੇ ਟਿਕਾਊ ਸੰਸਾਰ ਮੇਰਾ ਹੀ ਸਰੂਪ ਹੈ।

ਇਸ ਸੁੰਦਰ ਅਤੇ ਅਮੁੱਲ ਉਪਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸੁਣ ਕੇ ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਇਹ ਪੱਕਾ ਇਰਾਦਾ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਗੁਰੂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖ ਦੀ ਸੇਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰਾਂਗਾ। “ਤੈਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਜਾਏਗੀ”—ਬਾਬਾ ਦੇ ਇਹ ਵਚਨ ਮੇਰੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਘੜੀ-ਮੁੜੀ ਚੱਕਰ ਕੱਢਣ ਲੱਗੇ। ਮੈਨੂੰ ਵਿਚਾਰ ਆਉਣ ਲੱਗਾ, ਕੀ ਸੱਚ-ਮੁੱਚ ਏਦਾਂ ਹੋਏਗਾ? ਭਵਿੱਖ ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਤੋਂ ਸਾਫ਼ ਹੈ ਕਿ ਬਾਬਾ ਦੇ ਵਚਨ ਸੱਚ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਵਕਤ ਦੇ ਲਈ ਨੌਕਰੀ ਮਿਲ ਗਈ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਮੈਂ ਆਜ਼ਾਦ ਹੋ ਕੇ ਇਕਚਿਤ ਨਾਲ ਜੀਵਨ ਭਰ ਬਾਬਾ ਦੀ ਹੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ।

ਇਸ ਅਧਿਆਇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਰੀ ਪਾਠਕਾਂ ਨੂੰ ਨਿਮਰ ਬੇਨਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਰੁਕਾਵਟਾਂ—ਜਿਵੇਂ ਆਲਸ, ਨੀਂਦ, ਮਨ ਦੀ ਚੰਚਲਤਾ ਅਤੇ ਇੰਦਰੀਆਂ ਦੇ ਮੋਹ ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਅਤੇ ਇਕਚਿਤ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਧਿਆਨ ਬਾਬਾ ਦੀਆਂ ਲੀਲ੍ਹਾਵਾਂ ਵੱਲ ਅਤੇ ਕੁਦਰਤੀ ਪਿਆਰ ਬਣਾ ਕੇ ਭਗਤੀ ਦੇ ਭੇਦ ਨੂੰ ਜਾਣਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਾਧਨਾਵਾਂ ਵਿਚ ਬੇਕਾਰ ਮਿਹਨਤ ਨਾ ਕਰਨ। **ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਕ ਹੀ ਸੌਖੀ ਜੁਗਤ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਹੈ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਲੀਲ੍ਹਾਵਾਂ ਦਾ ਸਰਵਣ।** ਇਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਗਿਆਨ ਨਸ਼ਟ ਹੋ ਕੇ ਮੋਕਸ਼ ਦਾ ਰਾਹ ਖੁਲ੍ਹ ਜਾਏਗਾ। ਜਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਲਾਲਚੀ ਆਦਮੀ ਆਪਣੇ ਦੱਬੇ ਹੋਏ ਧਨ ਦੇ ਲਈ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਫਿਕਰਮੰਦ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਧਾਰਨ ਕਰੋ। ਅਗਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਸਾਈਂ ਬਾਬਾ ਦੇ ਸ਼ਿਰਡੀ ਆਉਣ ਦਾ ਵਰਨਣ ਹੋਏਗਾ।

ਸ੍ਰੀ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਾਈਂਨਾਥ ਨੂੰ ਸੀਸ ਝੁਕਾਉ : ਸਾਰੇ ਸੁੱਖ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਉ।

